

МАЛКИЯ АСѢНЬ.

Бѣше есенно врѣме. Силенъ дѣждъ бѣ захва-
нѣлъ да вали, а заедно съ него студения
вѣтръ показваше, че приближава лютата зима.
Слѣдъ малко толкова много се раскаля по пѣ-
тя, че много мѣчно можеше да се върви. На
всѣкому бѣше лошо, всѣки си припомнюваше приятнитѣ
пролѣтни и лѣтни дни и като че скѣрбѣше за тѣхъ. А
на малкитѣ дѣца? Ахъ, колко имъ е мѣчно, че не мо-
гутъ да излѣзжтъ да си поигражтъ по пѣтя!

Малкия Асѣнь бѣше седнѣлъ до прозореца и
гледаше умислено като вали дѣжда. Но той не обича
да стои бѣзъ работа! Слѣдъ малко стоенѣе той станѣ
и се поогледа наоколо изъ стаята, за да намѣри нѣщо
за игранѣе. Въ стаята имаше много такива нѣща —
малки прѣчици, кубчета, шарени книжки и др., но
той даже не погледнѣ къмъ тѣхъ.

Той видѣ на стѣнната окачени шапки, тури стола
подъ тѣхъ, качи се на него и ги сне. Съ тѣхъ бѣше
намислилъ да играе. Но какво може да се играе само
съ шапкитѣ?

— Не, ще потърсѣмъ и друго нѣщо—каза си той—
и пакъ взе да гледа изъ стаята. Лицето му, отъ напрѣдъ
замислено, сега изведнѣжъ се развесели. Той съгледа
на полицата нѣколко килограма. „Хж, съ тѣхъ и шапки-
тѣ много добрѣ ще се играе“ — каза засмѣно Асѣнь.

Всичко бѣше готово. Асѣнь почнѣ играта. Тури кило-
грам. въ една шапка и ѣхъ спустне на дѣскитѣ, колкото
може отъ високо. Слѣдъ това вземе друга шапка и съ
неѣхъ направи сѣщото. Но това скоро му дотегнѣ. Той
остави килогр. въ една шапка, а съ останѣлитѣ шапки
ето каква игра залови: легнѣ на една шапка, а въ
друга започнѣ да пѣхва и да вади своята кадиѣява
шапка — както това виждате изписано на отатѣшната
картинка.